(२६) अथाग्नीध्रभागस्य विशेषे व्यूहने मन्त्रमाह। "उपहूतो द्यौः पिता। उप मां द्यौः पिताह्वयतां। अग्निराग्नीध्रात्। आयुषे वर्चसे। जीवात्वै पुण्याय। उपहूता पृथिवी माता। उप मां माता पृथिवी ह्वयतां। अग्निराग्नीध्रात्॥१५॥ आयुषे वर्चसे। जीवात्वै पुण्याय" इति। 'द्यौः पिता' द्युलोकदेवोऽस्मत्पितृस्थानीयः, 'उपहूतः' अनुज्ञातः, सोपि द्युलोकाख्यः 'पिता', 'मां', 'उपह्वयतां' अनुजानातु, तथैव 'अग्निः', स्वमुपहूतो अप्युपह्वयतां। कुतो हेतोः, 'आग्नीध्रात्' आग्नीध्रभागनिमित्तं, तदपि किमर्थं, अस्माकं 'आयुषे' चिरजीवनाय, 'वर्चसे' बलाय, 'जीवात्वै' जीवनौषधाय, 'पुण्याय' सुकृतसिद्धये, च एवमियं पृथिवी देवता मातृस्थानीयोपहूता उपमामित्यादि पूर्ववत्॥

(२७) अथेडाभक्षणाङ्गमार्ज्जने मन्त्रमाह। "मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं यज्ञꣳ समिमं दधातु। बृहस्पतिस्तनुतामिमन्नः। विश्वे देवा इह मादयन्ताम्" इति। 'मनोऽभिमानी देवो 'ज्योतिः'प्रकाशात्मकमिदम् 'आज्यं', 'जुषतां'। 'विच्छिन्नं' केनापि वैकल्येन युक्तम्, 'इमं यज्ञं', 'सन्दधातु' वैकल्यरहितं करोतु। 'बृहस्पतिः', देवः 'नः' अस्माकम्, 'इमं' वैकल्यपरिहारं, 'तनुतां' कुरुतां। 'विश्वे देवाः', च 'इह' कर्मणि, 'मादयन्तां' अस्मिन् हर्षयन्तु॥

(२८) अथ समिध्यानूयाजिकयां आहितायां अग्न्यभिमन्त्रणे मन्त्रमाह। "यं ते अग्न आवृश्चामि। अहं वाचिपितश्चरन्।